

РЕШЕНИЕ

№ 27521

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6427** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. Д., гражданин на Република Т., чрез адвокат Н. Р. срещу отказ от 04.05.2026 г. за издаване на виза тип „D“, по заявление от 06.02.2026 г. съветник-консул при Генералното консулство на Република Б. [населено място], Република Т..

В жалбата и в направените уточнения се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при противоречие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, административния орган бланкетно се позовал на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, посочвайки, че при проверка на адреса не е открит никой, поради което не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Тези мотиви фактически не съответстват на словесното съдържание на цитираната норма, послужила като основание за издаване на оспорения отказ.

Инвокирани са доводи, че не е извършен анализ на приложените към заявлението за издаване на виза документи, които по безспорен начин доказват целта на заявения престой. Б. Д. е получил право на пенсия и разполага с достатъчно средства за издръжка, даващи му възможност да се установи без проблеми на територията на страната.

В оспорения акт липсват мотиви кой е точно представеният документ с невярно съдържание или в какво се изразява декларирането на неверни данни. Така на практика оспореният административен акт е лишен от мотиви, а от там и от форма, което е порок, водещ до неговата незаконосъобразност.

Намерението на чужденеца да се установи на територията на страната се установява не само от сключения договор за наем, но и от сключения договор с български мобилен оператор за доставка на интернет и телевизия на посочения адрес.

Релевирани са доводи за нарушение на гарантирани от ЕКПЧ основни права.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява и не се представлява. В жалбата е направено искане за присъждане на разноски, в случай на уважаване на същата.

Ответникът по жалбата, не се явява и не се представлява. В придружителното писмо, с което жалбата е изпратена на АССГ се релевират доводи за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 06.02.2026 г. в Генералното консулство на Република Б. [населено място], Република Т., Б. Д., гражданин на Република Т., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от валиден задграничен паспорт, издаден от компетентните власти на Република Т., 2. Декларация от Б. Д., гражданин на Република Т., с нотариална заверка на подписа, в която той декларира, че ще се установи на територията на страната в [населено място], [улица], № 51 ,ет. 4, ап. 7 и ще прехвърли отпуснатата му в Република Т. пенсия за получаване в Б., 3. Договор за наем от 10.01.2026 г., с нотариална заверка на подписите, сключен между К. Б. Д., българска гражданка - наемодател и Б. Д., гражданин на Република Т. – наемател, съгласно който наемодателят отдава под наем на наемателя собствения си апартамент, находящ се в [населено място], [улица], № 51 ,ет. 4, ап. 7, при месечен наем в размер на 510 евро, 4. Декларация, с нотариална заверка на подписа от К. Б. Д., с която тя предоставя на Б. Д., гражданин на Република Т. адрес на пребиваване в собствения ѝ имот, находящ се в [населено място], [улица], № 51 ,ет. 4, ап. 7, 5. Справка, издадена от Областна дирекция за социално осигуряване в [населено място], видно от която на Б. Д. е отпусната пенсия в размер на 33 108 турски лири месечно, 6. Банково удостоверение, издадено от З. Б., клон Б., от което е видно, че Б. Д. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 15 582 лв., към 14.01.2026 г., 7. Удостоверение, издадено от Министерство на правосъдието и Министерство на вътрешните работи на Република Т., видно от което Б. Д., няма съдебна регистрация и няма архивирана съдебна регистрация, 11. Полица медицинска застраховка за чужденци, сключен за Б. Д. със срок на валидност от 13.01.2026 г. до 12.01.2027 г. Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ. Като допълнително основание е посочено, че при проверка на адреса не открит никой. Домакинът по визата не е посочил телефон за връзка. Не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2026 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 6/13.02.2025 г. на Генералния консул на Република Б. в Република Т., с която А. З. – завеждащ „Консулската служба” в Генералното консулство на Република Б. [населено място], Република Т., е определен да съставя, подписва и връчва на

заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието отрицателно становище, изготвено от служител на сектор „Миграция” при Дирекцията, видно при проверка на адрес в [населено място], [улица], № 51 ,ет. 4, ап. 7 е установено, че сградата е с ограничен достъп, а домакинът не е предоставил телефон за контакт, поради което не може да се извърши качествена проверка.

Видно от приетото становище на Държавна Агенция „Национална сигурност”, териториалното звено на агенцията в [населено място] не възразява срещу издаване на виза на Б. Д., гражданин на Република Т..

Като доказателство по делото е прието договор, сключен между Б. Д., гражданин на Република Т. и А1, за доставка на мобилни услуги – интернет и телевизия на адрес в [населено място], [улица], № 51 ,ет. 4, ап. 7.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Б. Д. на 04.05.2026 г. Жалбата е подадена с КЕП на 18.05.2026 г., чрез административния орган, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е издаден от съветник-консул при Генералното консулство на Република Б. [населено място], Република Т., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма.

В отказа за издаване на виза на първо място са посочени правни основания - чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ и текст: " при проверка на адреса не открит никой. Домакинът по визата не е посочил телефон за връзка. Не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване."

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, по отношение на кои точно документи са налице основателни съмнения, защо не се кредитира истинността на тяхното съдържание, в какво се

изразява е представянето на документ с невярно съдържание – какъв е този документ или в какво се изразява декларирането на неверни данни;– чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, но същият следва да изложи конкретни мотиви. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за постановяване на отказа, които да са относими към изложените правни основания по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от кандидата обстоятелства и относно тяхната достоверност. Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визирания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

От друга страна в разглеждания казус е безспорно, че Б. Д. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Според тези законови норми, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република Б. на едно от основанията, посочени в този закон и разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република Б., държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

От представения и приет по делото от Б. Д. документ, издаден от Областна дирекция за социално осигуряване, [населено място], се установява, че чужденецът е получил право на пенсия в Република Т., т.е. налице са предпоставките по чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Целта на законодателя е била да осигури присъствие в страната на чуждестранни граждани, получаващи пенсия от обществените осигурителни фондове на чужда държава, за които може да се предположи, че няма да заемат работни места на български граждани и същевременно ще разходват отпуснатите им пенсии на място и други свои доходи в страната, като така ще подпомагат икономическото развитие на Б..

Видно от представеното банково извлечение, оспорващият притежава и значителна сума по своя сметка, открита в клон на чуждестранна банка, даваща му възможност да пребивава в Б., без да обременява социалната система на страната.

Според настоящия съдебен състав намира, че в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Според чл. 19 от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно

пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14 и 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република Б. и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон. Чл. 13, ал. 2, б. „б” от Наредбата, сочи, че е необходимо предоставяне на документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването. Граматическото тълкуване на последната норма сочи, че едно от изискванията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е изпълнение на една от двете визирани в нея хипотези.

От друга страна е вярно, че в чл. 30, ал. 2 от Наредбата е поставено условие за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, а именно, че такава се издава или отказва след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република Б.. В случая е очевидно, че представеното отрицателно становище от ОД на МВР, [населено място] е послужило за отказ за издаване на виза на Б. Д..

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с довода, че при отрицателно становище на Дирекция „Миграция” – МВР, съответната консулска служба действа при условията на обвързана компетентност. Становището на Дирекция „Миграция” съставлява изискуемо съгласие, според чл. 53 от АПК, на друг орган, различен от водещия производството орган, чиито акт се оспорва. Доколкото това становище е част от производството по издаване на крайния акт, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, но подлежи на проверка за законосъобразност именно в съдебното производство поради липсата на друг ред за защита (вж. решение № 3921/14.04.2025 г. по адм. д. № 1750/2025 г. на ВАС и др.).

Съдът намира, че становището на сектор „Миграция”, при ОД на МВР, [населено място] е необосновано и незаконосъобразно.

Както в договора за наем, така и декларацията, с която наемодателят е предоставил адрес на пребиваване на Б. Д. в [населено място], [улица], № 51 ,ет. 4, ап. 7, е посочен телефон за връзка с К. Д. и при проявено желание и малко усилия, служителите на ОД на МВР, [населено място] са могли да установят връзка с нея.

Б. Д. е представил необходимите документи, визирани в цитираните по-горе разпоредби, включително доказателства както за осигурено жилищно настаняване във взетия под наем имот, в който ще пребивава, така и доказателства за налични парични средства, видно от цитираното по-горе банково извлечение и доказателства за отпуснатата му пенсия в Република Т..

Допълнителен аргумент в подкрепа на извода, че същият има намерение трайно да се установи на територията на страната е обстоятелството за сключения от него договор с български мобилен оператор за доставка на мобилни услуги на посочения адрес.

Независимо от последното, във връзка с успешно проведеното в хода на съдебното производство пълно главно доказване на наличието на твърдените от жалбоподателя фактически обстоятелства за издаване на искания акт, съдът намира, че постановеният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а преписката да се върне на съветник-консул при Генералното консулство на Република Б. [населено място], Република Т., за ново разглеждане на подаденото от Б. Д. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез

процесуалния си представител е поискал такива, съдът дължи присъждането им. Не са представени доказателства за платено адвокатско възнаграждение, поради което на същия следва да се присъди единствено платената държавна такса.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Д., гражданин на Република Т., чрез адвокат Н. Р. срещу отказ от 04.05.2026 г. за издаване на виза тип „D“, по заявление от 06.02.2026 г. съветник-консул при Генералното консулство на Република Б. [населено място], Република Т..

ВРЪЩА делото като преписка съветник-консул при Генералното консулство на Република Б. [населено място], Република Т., за ново разглеждане на подаденото на 06.02.2026 г. от Б. Д., гражданин на Република Т. заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

На основание чл. 174 от АПК, съдът определя 20-дневен срок, от влизане в сила на настоящето решение, за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република Б. да заплати на Б. Д., гражданин на Република Т., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) лева, представляваща държавна такса за разглеждането на административно дело № 6427 по описа за 2023 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..